

— Кой знае! » рече хладнокръвно Аиша,

И тя отвори единъ малъкъ ковчежець близо до криветя си, зе петъ цилиндра, които хвърли въ една кесія, и рече на Пикильо засмѣно:

« Преди да открия Намѣстникътъ счуиванъето на вазата, тичай при търговеца, и купи другата ваза. На ти петстотинъ дукаты. »

Пикильо, съ уста зяпнѣлы и очи ококорены погледнѣ я безъ да може да продума нѣщо; той невѣрваше нито очытъ си нито ушытъ си, нито и кесіята която държѣше въ рѣцѣтъ си, но на която тежестъта не бѣше мнима.

« Ты, госпоже, толкози млада, да имашъ толкози количество !

— Не са безпокой, рече усмихнато Аиша като го гледаше оплашенъ, то е мое.

— Прочее то е сичкото ти състояніе! Не можъ . . . не щѣ да го приемъ.

— Въ моя власть е да дамъ още повече; и за да са махне страхътъ ти, ела виждъ. »

И като отвори изново малкия ковчежець, тя му показа едно голѣмо множество отъ таквызи цилиндры.

« Видишь ли, рече му тя, че азъ имамъ много и не гы употребявамъ. И ако не бѣхъ нѣкои сиромасы на които давамъ тайно пенсін, не быхъ имала дѣ да гы иждивявамъ; благодарна съмъ че най добрата ми пріятелка ще приеме отъ мене даръ, когато ще мисли че той е отъ баща ѝ; и туй благодареніе длѣжъ на тебе, Пикильо, приложи тя засмѣна очарователно; освѣнь туй малко ли нѣщо го имашъ да задлѣжи нѣкой пріятеля си? Да го спре да са неубіе? Защото надѣж са че не ще искашь вече да мрешъ, Пикильо, нито да бѣгашь отъ тука, дѣто имамы два празника днесъ: бѣше само празникътъ на Кармена, днесъ имамы и мойтъ. »

На тѣзи толкози добры и великодушны думы, изречены кротко и съ една дѣтинска наивность, която имаше цѣль да смали достоинството имъ, но която увеличаваше очарованіето имъ, Пикильо нищо не отговори. Той не проумѣваше чувствованіята си въ